

Третій візит до кафе на краю світу

Про що книжка:

Кафе на краю світу допоможе тим, хто заблукав. Гроза й буря зводять двох таких подорожніх — Джона і Ханну. Востаннє Джон був у цьому закладі десять років тому. Тепер він уже не наївний юнак, а людина, якій доводиться миритися з плином часу. Ханна ж тут уперше; їй п'ятнадцять, і вона поки що боїться відповідати на запитання в незвичному меню: «Чому ви тут?», «Чи боїтеся ви смерті?», «Чи вдоволені ви?». І Джонови, і Ханні, і читачам випадє нагода замислитися й переглянути свої відповіді на них. Віднайти себе, зрозуміти, що з часом пріоритети змінюються, прийняти все, що підносить нам життя, та мати сили зіткнутися з найболючішими темами — ось що дарує своїм відвідувачам кафе. Сподіваємося, ви ознайомилися з меню і вже готові замовити смачну відповідь на те, що давно вас турбує...

Про автора:

Джон П. Стрелекі — популярний американський письменник, автор кількох міжнародних бестселерів. Продажі його книжок перевищили позначку в 6 мільйонів примірників, і кількість прихильників невпинно зростає. Його твори перекладено 42 мовами. Джон П. Стрелекі роками працював стратегічним радником для компаній та урядів у всьому світі. Разом з Опрою Вінфрі, Тоні Роббінсом та Діпаком Чопрою він входить до ста визначних постатей у галузі лідерства та особистісного розвитку, які надихають найбільше.

Розділ I

Було темно, дощ лив як з відра, тож я нічого не бачив навіть за метр од свого носа. Дорога була слизька від вологи. Їдучи великими калюжами, які щомиті ставали дедалі глибшими, я відчував, як ковзають колеса.

Фари були майже безсилі перед пільмою, тож я перемкнувся на далеке світло. Не допомогло.

Почав збиратися туман, а від нього світло відбивалося дуже погано.

Я заїхав у чергову глибоку калюжу. У воді колеса ледве рухалися.

Глянув у дзеркало заднього огляду: позаду нікого не було. Знову переводячи погляд на дорогу, я мигцем помітив у дзеркалі самого себе. Вигляд я мав стомлений. Довгий був вечір.

А для тих, хто залишився, він може бути ще довшим. Вони проллють багато сліз.

Раптом машина неначе опинилася на льоду.

Вона різко ковзнула праворуч, і я натиснув на гальма. Автівку від цього почало заносити у протилежний бік.

Серце в мене гупало, і я ненадовго подумав, що розвернуся повністю. Намагаючись утримати кермо, натиснув на гальма. Нічого не вийшло. Автівка крутилася далі.

Чомусь я згадав, як батько казав мені в дощ не бити по гальмах. Треба йти проти інтуїції і робити все повільно.

Я знову натиснув на гальма, цього разу повільніше.

Задня частина машини все одно ковзала.

Я відчув, як доцентрова сила намагається мене крутнути. Відчув, як колеса відчайдушно стараються знайти у воді асфальт. Відчув, як моє серце забилося ще швидше.

Спалахнула величезна блискавка, засліпивши мене своїм сяйвом. Менш ніж за секунду вітрове скло затремтіло від глухого гуркоту грому.

Я почув лагідний голос батька: «Сповідьніся. Сповідьніся».

Крутнув кермо у протилежний бік від того, у який заносило авто, і ще раз поволі натиснув на гальма. Марно. Усе одно марно. А тоді колеса несподівано знайшли асфальт.

Машина здригнулася й вирівнялася.

Моє серце, здавалося, було готове вискочити з грудей, і я усвідомив, що досі затамовував подих. Я видихнув і ще раз зиркнув у дзеркало заднього огляду. Досі нікого. Це диво. Якби поряд була ще одна машина, я врізався б у неї.

Я вдихнув і видихнув кілька разів. Серце почало сповільнятися. Усе гаразд. Усе чудово. Знову подумав про батька.

А тоді луснула права задня шина.

Розділ II

Вона роками їздила на велосипеді цим шляхом.

І за весь цей час жодного разу не бачила такої бурі. Небо розрізували нові й нові криві блискавиці. Грім був настільки гучний, що вона аж здригалася від цього звуку.

Вона промочла до нитки, її став пробирати холод. Відколи вона виїхала, температура, здавалося, впала градусів на сім. Вона бачила в повітрі пару, яку видихала. «День почався так кепсько й чомусь ставав дедалі гіршим», — подумалося їй.

Вона завзято тиснула на педалі, щоб велосипед їхав швидше. Через бурю стемніло раніше, ніж зазвичай, і в цій темряві, тим паче серед зливи, вона майже нічого не бачила.

Спалахнула ще одна блискавка, і вона пригнула голову. Але завдяки короткому спалаху світла помітила дещо на дорозі. Напружила очі, щоб зрозуміти, що це таке.

Знову спалахнула блискавиця, і вона побачила, що просто перед нею розкидані уламки розбитої пляшки. Різко повернула праворуч, але запізно. Хрускіт битого скла, по якому проїхали гумові шини, відлунув у вухах. Вона зціпила зуби.

— Не рїж її, — пробурмотїла. — Не рїж її.

Проїхала ще кїлька метрїв, а тоді відчула, що шина обм'якла і їхати далї стає важко.

— Чорт!

Роздїл III

Коли шина здулася, задню частину автївки знову добряче занесло лїворуч. Однак я саме пїдїймався дорогою вгору, тож калюж там не було.

Я чув глухе постукування рваної гуми й силкувався повернути машину на свою смугу.

— Сьогодні не такий вечїр, коли можна залатати здуту шину, — сказав я самому собі. Дякувати богові, на свїті їснує екстрена дорожня допомога. Я пїднявся тим невеличким схилом і з'їхав на узбїччя. Довкола все одно не було їнших автївок.

Вїдчинив бардачок і дїстав договїр оренди на машину, який пїдписав того ж дня, коли прилетїв. У самому кїнці договору знайшов номер екстреної служби.

Мїй телефон заряджався в одному з вїдсїків мїж переднїми сидїннями, я взяв його й набрав номер.

Нїчого. Я набрав ще раз. Усе одно нїчого.

Я глянув на позначку в кутику екрана — сигналу не було.

— Не такий сьогодні вечїр, щоб можна було залатати здуту шину, — повторив я. — Точно не такий, щоб залатати здуту шину.

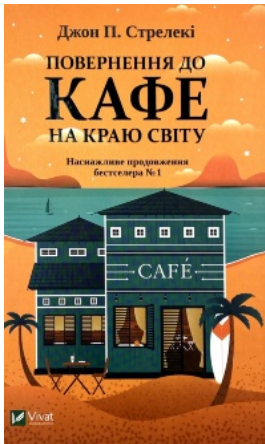
Я поклав телефон на місце. Двірники на вітровому склі рухалися туди-сюди, відчайдушно намагаючись стерти з нього всю воду, але марно.

Поглянув удалину, та нічого не розгледів.

Ураз знову спалахнула блискавка. І попереду, десь за пів кілометра, я мигцем побачив щось схоже на естакаду.

Знову завів машину. Може, й зіпсую обід, доки туди доїду, та якщо це справді естакада, вона принаймні захищатиме мене від дощу, поки я мінятиму колесо.

Рекомендована література

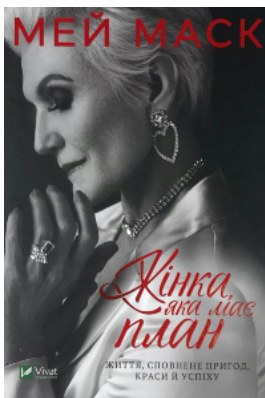
Повернення до кафе на краю світу

Кафе на краю світу

Новий відвідувач кафе на краю світу

Жінка, яка має план.
Життя, сповнене пригод, краси й успіху

Синдром самозванця.
Як прожити неймовірне життя, на яке ви заслуговуєте

Тією горою є ви. Як перетворити самосаботаж на самовдосконалення

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ